

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΑΓΓΕΙΑΚΕΣ ΝΟΣΟΙ ΚΑΙ Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ. Συμβατικές ανάγκες και πραγματικότητες.

ΠΑΝΟΣ Ε. ΒΑΡΔΑΣ

Καθηγητής Καρδιολογίας, Διευθυντής Σύνταξης

Η Η καρδιοαγγειακή ιατρική ευτύχησε να εξελιχτεί τα τελευταία πενήντα χρόνια εντυπωσιακά και να προσφέρει χειροπιαστά και αξιόπιστα αποτελέσματα, στη διάγνωση και θεραπεία των ασθενών.

Οπωσδήποτε, οι εντυπωσιακές εξελίξεις στηρίχτηκαν, όχι μόνο στα φάρμακα, αλλά κυρίως στις τεχνικές και τα βιοτεχνολογικά προϊόντα.

Οι βηματοδότες, οι καθετήρες, τα ηλεκτρόδια, οι τεχνητές βαλβίδες, οι ενδοπροσθέσεις και οι απινιδωτές είναι ορισμένα από τα σημαντικά επιτεύγματα του καιρού μας.

Όλα τα εξελιγμένα αυτά προϊόντα συνέβαλαν σημαντικά στη θεραπεία των ασθενών, ενώ σε πολλές περιπτώσεις, προσέφεραν την πλήρη ίαση. Όντως, ο πλήρης κολποκοιλιακός αποκλεισμός, για παράδειγμα, αποκαθίσταται απόλυτα με ένα κολποκοιλιακό βηματοδότη.

Είναι ωστόσο ενδιαφέρον, ότι η πολιτεία, σπάνια έχει εστιάσει στην ειδική εκπαίδευση και το έργο, που απαιτείται για τη χρήση και μακρόχρονη παρακολούθηση αυτών των συσκευών.

Το σύστημα υγείας, απαιτεί ικανούς ειδικούς που θα προσφέρουν στον ασθενή το εξαιρετικό αποτέλεσμα και θα στοιχίζουν στο κράτος το ελάχιστον δυνατόν. Είναι όμως αυτό εφικτό, με βάση τις αρχές τη σωστής διοίκησης;

Εύλογα, οι επαγγελματικές ενώσεις, των ειδικά εξειδικευμένων καρδιολόγων, θα έπρεπε να ορθώσουν τεράστια θέματα και ζητήματα προς συζήτηση, στη βάση ενός ανοικτού και έντιμου διαλόγου.

Αναπόφευκτα, σε ένα παρόμοιο διάλογο, οι ανάγκες εκπαίδευσης των ειδικών και το κόστος παρακολούθησης των συσκευών, θα κυριαρχούσαν ως κεντρικά θέματα.

Παράλληλα, η βαρύτητα του έργου των ειδικών επεμβατικών Καρδιολόγων και Ηλεκτροφυσιολό-

γων και η ανάγκη ειδικής αποζημίωσης, θα ήταν επίσης θέματα αυτού του ειδικού διαλόγου.

Είναι λυπηρό, ότι η πολιτεία αποφεύγει τον έντιμο διάλογο, αυτόν που θα στοχεύει στη διαφάνεια και στην ανάδειξη των πραγματικών δεδομένων.

Τολμώ να πω, ότι η πολιτεία, εθελουφλεί και υποκρίνεται.

Το σύστημα υγείας, απαιτεί ικανούς ειδικούς που θα προσφέρουν στον ασθενή το εξαιρετικό αποτέλεσμα και θα στοιχίζουν στο κράτος το ελάχιστον δυνατόν. Είναι όμως αυτό εφικτό, με βάση τις αρχές τη σωστής διοίκησης;

Σήμερα, κάτω από τις πιεστικές οικονομικές πραγματικότητες, τα συστήματα υγείας θέλουν εξαιρετικά εκπαιδευμένους ειδικούς στα θέματα τρέχουσας και εξελισσόμενης τεχνολογίας, πρόθυμους να παρακολουθούν χιλιάδες ασθενείς και οι οποίοι θα πληρώνονται, με ένα ενιαίο ελάχιστο μηνιαίο μισθό, αναντίστοιχο με τις ελάχιστες αξιοπρεπείς βιοτικές ανάγκες. Είναι αυτό αλήθεια αποδεκτό και εφικτό;

Απομένει, σε αυτούς που προσδιορίζουν το έντιμο, ηθικό και αληθές να απαντήσουν.